

sværlige Maskineri angaar, vil det ikke kunne bestrides, at det hele Besvær, der fordres til denne Lov, er Tilvejebringelsen *een Gang for alle* af et Skøn for hver enkelt Ejendoms Vedkommende om, hvilken Arbejds-kraft der udfordres for at drive den paa forsvarlig Maade. Og da jeg tænkte mig, at det ærede Medlem eller andre kunde sige: det er dog et forskrækkeligt Besvær; hvorfor skulle vi have et saadant Besvær for denne Sags Ordning? er der jo netop aabnet Adgang til, at Udgiften simpelthen kunde blive fordelt paa Hartkornet, hvilket er en ganske overmaade let og lige saa let som slet Vej at ordne Sagen paa. Men hvorledes man som det ærede Medlem for Sorø Amts 4de Valgkreds (Scavenius) samtidig kan forlange, at Byrden ikke maa blive fordelt paa Hartkornet, fordi det er en daarlig Vej, og dog ikke vil have nogen Ulejlighed med at faa det fordelt paa den anden Maade — det kan jeg ikke forstaa. Enten maa man gøre det paa den letteste Maade, hvad der forsikringsteknikk ikke er rigtigt, nemlig fordele Byrden paa Hartkornet, eller ogsaa maa man have den Ulejlighed at udregne, hvad Risikoen bliver ved de forskellige Ejendomme for at kunne beregne Præmieafgiften i Forhold til den Risiko, de paaføre Foreningen. Det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds talte om, at disse Foreninger vilde vække Splid. Der har næsten ikke været nogen Forhandling om disse Sager uden, at det ærede Medlem har sagt, hvad der saa end blev foreslaaet, at det vilde vække Splid. Det, at et Repræsentantskab paa en konstituerende Generalforsamling skal fastsætte Vedtægter for private Forsikringsselskaber, skulde altsaa vække Splid! De Forhold, som det ærede Medlem omtalte, ere ikke Genstand for Afstemninger paa Generalforsamlingerne i al Almindelighed. Det er Foreningens Grundlov, dens Vedtægter, som Medlemmerne selv skulde fastsætte overensstemmende med deres fælles Ønsker og Interesser. Det er altsaa dette Selvstyre, som skulde vække en saadan Splid. Fra anden Side har man sagt mig, at det var kedeligt, at Centraladministrationen skulde godkende disse Vedtægter. Det var dog en Indvending, jeg snarere kunde forstaa, nemlig, at der ikke var tilstrækkeligt Selvstyre, fordi man ikke alene kan fastsætte og forandre Vedtægterne. Men at det, at Repræsentanterne selv skulde afgøre Spørgsmaalet om, hvordan de ville have Medlemmernes Ulykkesforsikring ordnet i deres eget Selskab, skulde være

egnet til at vække en stadig Splid mellem Medlemmerne, det tilstaar jeg forekommer mig at være en overordentlig søgt Indvending fra det ærede Medlems Side. Det er mig uforstaaeligt, at det ærede Medlem kan nære en saadan Frygt. I øvrigt er der jo ved Siden af egen Bestyrelse aabnet Adgang til Overenskomst med Amsraadet, saaledes at dette bestyrer. Naar det ærede Medlem altsaa faar Lov til at lade Amsraadet bestyre det og til at fordele Udgifterne paa Hartkornet, vilde der ikke blive noget Selvstyre, hvorved al denne Skade kunde opstaa, og saa vilde al Ulejlighed være undgaaet. Det vilde være akkurat lige saa nemt, som det ærede Medlem vedtog i 1891, nemlig at der ikke skulde være noget som helst Selvstyre, og at Staten fordelte Udgifterne paa Hartkornet. Det ærede Medlem kom dernæst til at udtale sig om det urigtige i at udelukke Arbejdere for egen Regning. Vi have i den Henseende været saa vidt fremme, sagde han, at vi have haft dem inkluderede i et tidligere her i Tinget vedtaget Lovforslag. Men jeg maa dog tillade mig at spørge det ærede Medlem, hvad han da forstaaer ved Arbejdere for egen Regning? Er en Gaardmand da ikke en Arbejder for egen Regning, naar en Husmand er det, og er en Proprietær ikke en Arbejder for egen Regning, hvis en Gaardmand og en Husmand ere det? Hvor er overhovedet Grænsen for dem, det ærede Medlem vil have ind under Loven, saa snart han overhovedet vil have dem med, som drive Landbrug for deres egen Regning? Det skal nok vise sig, og det har jeg tilladt mig at udtale meget bestemt tidligere og skal derfor ikke dvæle meget ved det i Dag, at saa snart man forlader Grundlaget: Forholdet for en Arbejder til hans Arbejdsgiver, kommer man ud i det blaa; paa dette Omraade er det, at jeg foreslaar *frivillig* Forsikring i en hvilken som helst Udstrækning, men i en Tvangsforsikring lader Begrebet „Arbejder“ sig ikke definere saaledes, og det have vi et bestemt Bevis paa, naar vi tage det Lovforslag, som i sin Tid blev vedtaget her i Folketinget. Det gik ud paa, at „Arbejdere, Husmænd, mindre næringsdrivende, lavt lønnede Bestillingsmænd og andre med de nævnte økonomisk ligestillede Mænd og Kvinder“ skulde være forsikrede. Jeg tror nok, at det vilde være meget vanskeligt for dem, der skulde sige, hvem der var forsikret, at afgøre dette, og at det ligeledes vilde være meget vanskeligt for dem, Forsikringen skulde gælde, at kunne vide, om